

El Junquerisme no era amor

written by Jaume Gras i Bartrolí | 3 de juny de 2023

Ara que a Bartomeu/Junqueres els seus seguidors li han fotut una plantofada descomunal al seu espectacular abdomen, fa una certa gràcia observar cadàvers/zombies que es comporten com si encara estiguessin vius. Cadàvers que en la seva pròpia inèrcia volen arrossegar a tothom cap avall. Cadàvers polítics, està clar. Cadàvers que aniran a la paperera de la història amb una fortor insofrible, com la “penya” de Suïssa i el bisbe de Sant Vicenç o l’enyoradís comunista de Cornellà encallat encara als anys vuitanta. Com hi aniran tots els que amb l’energia dels catalans van anar a Madrid a confessar-se dòcilment amb la llengua imperial en un moment de submissió indescriptible.

Un ampli sector de la catalanitat va fer molta broma amb allò tan tendre del *Junquerisme és amor*. No n’hi havia ni n’hi ha per menys, perquè les proclames de l’home de l’*Amo a España* amb relació a la seva bondat consubstancial eren tan estranyes com ridícules, però no eren balderes. Ell sap molt bé on treballa i coneix que la primera aspiració dels catalans, en aquest món de Déu, no és pas ser lliures, sinó sobretot ser bones persones. Això és fonamental. Aquesta ha estat la doctrina que ha tingut l’èxit espatarrant. El senyor Junqueres, lògicament, no volia ser exclòs del gran club dels Bonshomes.(*)

A qualsevol país seriós, fer proclames d’aquesta mena en primera persona tindrien una difícil exposició. Competir a l’espai públic amb manifestacions narcises d’algun dels atributs físics, intel·lectuals o morals, com és el cas que ens ocupa, descobreix una personalitat turbulenta del qui les diu, però també ens indica com és l’opinió pública a qui va dirigida la *plàtica* amb un reconeixement tan prim i sentimental.

És evident que si el nostre fill repetís més d'un parell de cops que és un bon nen, el primer que ens preguntariem és quina malesa havia comès. Si ho fes sovint, el duríem a un especialista. També sospitem de qualsevol polític que repeteix, cada dos per tres, que és demòcrata fins al moll de l'os.

Tenint en compte la seva religiositat, és ben lògic que el senyor Junqueras es trobés molt condicionat pel corcò de la mala consciència tot i que hores d'ara ja ho ha degut purgar si observem la seva *sanfason*. Devia ser un rau-rau interior que l'incomodava i una circumstància que ens permet entendre per què sovint feia aquella confessió a cor obert, més moral que política, per emblanquinar el seu històric paperot en el procés cap al govern/gestoria de la Generalitat. Que esdevindrà de curta durada.

Penediment moral sense cap assumptió política per frau, amb resultat de fracàs, no és acceptable en una societat que afirmava ser la Dinamarca del Sud. És absolutament insuficient. Deficient. Fraudulent...De moment ja li ha passat factura. Veurem el juliol. Pot tornar a la casella pre-estafa. S'ho mereix. S'ho mereixen per no saber controlar al petit buró metropolità.

Confessió, contrició i sant tornem-hi. Aquest és l'esquema tradicional i el senyor Junqueras el segueix fil per randa quan encara té la barra de fer servir, ell i els seus, la rendició dels seus companys de la *kermesse* en el procés, com a dard electoral, acusant-los de la mateixa por i poca determinació que tan diligentment també van demostrar els republicans. Sorprenentment per tothom, encara van ser més dòcils i mesells. Els desdentegats.

Està clar que aquest comportament d'electoralisme barat demostrat pel senyor *bonapersona* ens ajuda a pensar que els qui en fan ús, tan frívolament, no són *bona-gent-tu-ja-m'entens*, per molta carona que facin i molt puny tancat que

enlairin.

No hi ha res que hagi fet bé aquest bon home més enllà de col·locar l'històric partit al punt més alt de la menjadora regional després d'estafar a centenars de milers de catalans. S'ha portat molt malament i ha perdut bous i esquelles en aquest camí d'autodestrucció. Com si es tractés d'una secta, el suïcidi forma part del ritual. No pot parar.

És cert que els convergents no pretenien donar mai per vàlids els resultats del 1r d'octubre de 2017. No ho volien fer ni ho voldran fer ara. Mai van tenir el valor de complir amb el mandat perquè mai no s'ho van plantejar seriosament en la cursa d'obstacles que els hi van sotmetre els col·legues republicans quan van iniciar la campanya *fake* a les eleccions del 2012, quan els d'ER van tornar a enredar a mig milió de catalans després del desastre del *Trispartit*.

Una gimcana d'obstacles i de resistència cap al no-res, cap al col·lapse. Tampoc en tenia, de valor i determinació, el partit del senyor Junqueras que en aquell moment històric-després de l'1-0, ja s'estalviava les reunions del consell de Govern per complir, com un "bon pare", amb les obligacions familiars. Catalunya ara ja és això. Un espai per a la conciliació familiar.

Si en un moment de bogeria sobtada, al president Puigdemont li hagués passat pel cap declarar en ferm la independència, algú creu que els republicans li haurien donat suport? Mai. *Jamais. Never.* En Puigdemont s'hauria quedat tan sol com miserablement l'han deixat ara. Per aquest motiu, va fer molt bé de marxar. Hauria estat el parallamps de tota la mala llet acumulada per aquests socis tan *tita freda*.

De moment sabem que el comportament dels republicans amb els electors i els seus socis d'aventura ha estat el que ha estat. Deplorable. Les eleccions municipals del 28M comencen a col·locar-los on els correspon. El juliol serà el repicó que

es mereix aquest personatge tan estrambòtic de la política catalana que deia que era molt bona persona per pal·liar la seva incapacitat política.

A mesura que passin els mesos i quan la seva existència ja no els serveixi als qui el van utilitzar sabrem més coses i ens farà menys basarda acceptar la mísera realitat. Tot ja ho veurem amb les ulleres del 1r d'octubre.

Estem convençuts que hi haurà més sorpreses sobre quins altres actors han participat en aquest intent de substitució per treure'n un millor tall del *melonet* autonòmic i un deteriorament més ràpid de la catalanitat que certament, ni que sigui regionalista, ocupava l'espai convergent pretèrit i tanta nosa els hi feia a ells i a l'Estat. Ho sabrem. No en tenim cap mena de dubte. Sempre hi ha algú que ens vigila i qui ens vigila ho farà córrer quan sigui oportú. Potser ja ho tenen preparat en algun calaix de les entranyables direccions de la *premsa amiga*.

De moment, els nostres contrabandistes polítics ara volen que lluitem per l'antifeixisme per salvar els "amics del 155" socialistes i a la desendregada senyora Colau. Aneu bé.

Catalunya ara és això. Cal que trenquem el retrovisor d'una vegada. Ja no estem ni als anys 30, ni als anys 70 amb la colla de la primera gran rendició borbònica. Agafeu el metropolità i sabreu de què parlem.

(*) La doctrina franciscana inculcada pels "nostres" autonomistes als catalans que ja hi érem, d'ençà la col·laboració en la restauració dels Borbons, ha estat un fenomen ideològic impressionant. Per ajudar a comprendre aquest treball doctrinal de manipulació massiva és imprescindible llegir el llibre del periodista Oriol Mallò, Confessions d'un kumba ressentit, de l'editorial l'Esfera de los Libros. Tot i les jirimèjies personals i nacionals de l'autor, és un llibre molt recomanable que actualment es pot

consultar en PDF, a la xarxa.